

ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ ΤΟΥ 19ου ΑΙΩΝΟΣ

Η ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΡΙΑ ΤΗΣ ΒΡΕΜΗΣ

Μιά μυστηριώδης καλλονή του 19ου αιώνα. Ή αλλόκοτη και περιπετειώδης ζωή της Μαργαρίτας Μίττεπεργκ. Μιά σειρά σκεπτεμένων και ανεξήγητων θανάτων. Ή γυναίκα — Σατανάς — και οι διαδεδειγμένοι γάμοι της. Ή περιπέτεια της με τον έμπορο Έρμαν Κρούγερ. Ένα κομμάτι κρέας άλατισμένο με άρσενικό! Πώς άπεκαλύφθη η δηλητηριάστρια.

Μαργαρίτα Μίττεπεργκ ήταν ένα ώμορφο κορίτσι με χρυσοξανθά μαλλιά. Το πρόσωπό της είχε διάφανο και τριανταφυλλένιο χρώμα και τὰ γαλανὰ μάτια της, λαμπροκοπούσαν από ένα παράξενο φως. Μιά τέτοια γυναικεία ωμορφιά είναι πάντα επικίνδυνη: Έχει κάτι το άγγελικό και το οσατανικό μαζί.

Ή «Μαργαρίτα με τὰ χρυσα μαλλιά», όπως την έλεγαν οι θαυμαστά της, ήταν κόρη του καλύτερου ράφτη της Βρέμης — κι είχε σπουδάσει στο αωστήροτερο μοναστήρι της Γερμανίας. Όταν λοιπόν ήρθε ή ώρα της να παντρευθί, δεν δυσκολεύθηκε διόλου να διαλέξει έναν ώμορφο και καλό σύζυγο, γιατί είχε μεγάλη προίκα κι ή όπως ήταν φυσικό ο θαυμαστά της ήταν αναρίθμητοι.

Ο άνδρας, που πήρε ή Μαργαρίτα, ήταν γιουός ενός μεγαλεμπόρου της Βρέμης, του Πάουλ Σκάλιγκερ. Ο γάμος τους άναστατώσε με ή γιορτή του δόλοκλητη την πόλι, κι όλος ο κόσμος μακάριζε το εύτυχιόμένο και ταιριαστό εκείνο άνδρύνου. Καί πράγματι ή Μαργαρίτα και ο Σκάλιγκερ έζησαν αρκετά χρόνια άγαμημένοι, απέκτησαν έπτά παιδιά και θά εξακολουθούσαν να είναι ή πιό ήσυχη κι ή πιό εύτυχιόμένη οικογένεια της Βρέμης, αν άξάρνα δεν άρχιζαν να πεθαίνουσι τὰ παιδιά τους, το ένα ύστερ' από τ' άλλο, από τον ίδιο θάνατο που τὰ έκανε να σπαράζουσαν και να ξεφωνίζουσαν απ' τους πόνους. Μιά μυστηριώδης άρρώστεια είχε πέσει στο σπίτι της Μαργαρίτας και το είχε έρημώσει. Τέλος, στις άρχές του 1812, ο ήσυχος Σκάλιγκερ, ο άνδρας της Μαργαρίτας, σωριαστική μιά μέρα σαν κεραυνόπληκτος κι ύστερ' από μερικά βογγητά πόνου κι άγωνίας, ξεψύχησε σπαρταρώντας σαν τὰ παιδιά του.

Ή νεαρά χήρα, άπαρηγόρητη, ξαναγύρισε στο πατρικό σπίτι της κι όλος ο κόσμος νόμισε ότι ή σκληρή μοίρα θά έπαυσε πεια να την κατατρέχει με τόση άπονία. Μά μόλις πέρασ' ένας χρόνος, ο άδελφός της Μαργαρίτας πέθανε κι αυτός εξαφνικά, από την ίδια φαίνεται μυστηριώδη άρρώστεια. Ύστερ' από λίγο καιρό, ήρθε ή σειρά του πατέρα της και τέλος, ένα πρωί του 1815 ή μητέρα της έπεσε σαν κεραυνόπληκτη στη μέση του κοιτώνος της και ξεψύχησε ουρλιάζοντας από άπεριγράπτους πόνους που εξέξαιγαν τὰ σπλάχνα της.

Ή Μαργαρίτα άπόμεινε ολωμόνηχη στον κόσμο. Κληρονόμησε ή μεγάλη περιουσία του πατέρα της και όταν άρχισε πεια να περνά το πένθος της και να ξεχνιούται αυτοί οι εξαφνικοί και παράξενοι θάνατοι που δεν έκαναν καμμιά έντύπωση έκείνη της εποχή, ξαναπαντρεύθηκε και πήρε τον εισοδηματία Χάους Γκόνιφριντ. Ο νέος γάμος της Μαργαρίτας άν την έκαν εύτυχιόμένη, αν όλως εξαφνικά κι ο δεύτερος άνδρας της δεν πέθανε μιά μέρα, μέσα στην τρυφερή άγκαλιά της.

—Τι άτυχη γυναίκα αυτή ή Μίττεπεργκ! Έλεγαν στη γειτονία της. Είπε μιά μάρτυς! Ποτέ άραγε δεν θά δθί κι' αυτή μιά μέρα χαράς κι' εύτυχίας!;

Παρ' όλως αυτές ώστόσο της συμφορές της, ή Μαργαρίτα δεν είχε χάσει ούτε την ώμορφιά της, ούτε το θάρρος της. Θά έλεγε κανείς ότι είχε κάνει κάποια συμφωνία με το θάνατο να την άφήσει άπειραχτη, έκείνη! Γι' αυτό λοιπόν, το 1823, πήρε πια την άπόφασί να ξαναπανδρευθί. Δεν μπορούσε να ζήσει ως χήρα σ' όλη της ή ζωή. Κι' επειδή, όπως είπαμε ήταν μιά από τις πιο ώμορφες γυναίκες της Βρέμης, είχε πάντα ένα πλήθος θαυμαστών που ζήτησαν το χέρι της. Ή «άτυχη» Μαργαρίτα, διόλεξε τότε έναν πλούσιο κτηματία από τὰ περιχώρα της Βρέμης, τον Όττο Γοίμμερμαν. Μά δυο μήνες πριν από ή μέρα του γάμου της, ο τρίτος άνδρας της άρρώστισε και πέθανε κι' αυτός όπως κι' οι άλλοι.

Διάβολε! Αυτή ή φορά ο θάνατος του Όττο Γοίμμερμαν θεωρήθηκε ως κάπως ύποπτος. Ο «πλούσιος κτηματίας ήταν ένα γερό παλληκάρι με σιδερένια ύγεια που δεν είχε άρρωστήσει ποτέ του. Πώς λοιπόν, όταν έπεσε στα χέρια της Μαργαρίτας, έχασε όλη ή ρώμη του και την άντοχή του και θρήκε κι' αυτός την τυχ ή άλλων «προσφιλών νεκρών» της; Ή κακογλωσσία της γειτονίας, όπως ήταν έπόμιο, πήρε δρόμο κι' ή Μαργαρίτα δεν άρρησε να καταλάβη ότι όλος ο κόσμος ή την θεωρούσε ως μια ένσάρκωσι του Σατανά! Καμμιά γυναίκα δεν τολμούσε πεια να την πλησιάσει και να μιλήσει μαζί της. Μιά άτμόσφαιρα έχθρας και άπέχθειας άρχισε να την τυλίγει και να την πνίγει κι' έτσι ή Μαργαρίτα άναγκάσθηκε να παρατήρη το σπίτι της και να πάη να καθήσει σε μιά άλλη συνοικία. Έκει πέρα είχε ένα σπίτι: που το είχε κληρονομήσει από τον πατέρα της, μά επειδή ή κακογλωσσία της γειτονίας την άπέχθισε να φθάσει ως εκεί, ή Μαργαρίτα πήρε την άπόφασί να το πουλήσει και να φύγει για πάντα από ή Βρέμη.

Το 1826 λοιπόν, το πουλήσε σ' έναν έμπορο, στον Έρμαν Κρούγερ, που έγκαταστάθηκε άμέσως σ' αυτό μαζί με ή νεαρή γυναίκα του. Μά ή Μαργαρίτα ζήτησε από τον άγοραστή της να μείνι ακόμη λίγο καιρό σ' ένα διαμέρισμα του σπιτιού της ώπως να διαλέξει την καινούργια διαμονή της. Ο Έρμαν Κρούγερ δεν έφερε καμμιά άντίρρηση κι' έτσι ή Μαργαρίτα εξακολούθησε να ζή, όπως πρώτα, μερικούς μήνες με τους νέους ιδιοκτήτες του σπιτιού της.

«Άεφανα όμως ή γυναίκα του έμπορου, που ήταν κιάλας κι' έγκυος, άρρώστισε θραεκά και πέθανε. Ο Έρμαν Κρούγερ εξαφνιάσθηκε από αυτό το άπότομο χτύπημα της μοίρας και θέσαιος ότι ή αίτία της συμφοράς του ήταν ή Μαργαρίτα, «ή γυναίκα που σκοπούσε γύρω της το θάνατο», άρχισε να της φέρνεται με πολύ άπότομο τρόπο, να θέλη να την διώξει από το σπίτι και πολλές φορές οι γείτονές του, τον είδαν να την γρονθοκοπά με τον πιό σκληρό τρόπο στην αλλη του σπιτιού τους. «Επειτα, σαν από κάποιο θαύμα, ή σχέσεις τους άλλαξαν αιγιά: Ή Μαργαρίτα με ή σατανική γοητεία της είχε καταφέρει να κατακτήη τον άσπονδο έχθρό της. Ο έμπορος Έρμαν Κρούγερ την άραβωνιάσθηκε και ήταν έτοιμος να την παντρευθί, μά εξαφνικά κι' αυτός, λίγες μέρες πριν από το γάμο, άρρώστισε θραεκά κι' έφτασε στα τελευταία του.

Ή Μαργαρίτα φάνηκε προθυμη να τον περιποιηθί, ο Κρούγερ όμως θυμήθηκε το παλιό μίσος του γι' αυτήν και καχύποπτος όπως πρώτα δεν έπαυσε τὰ γιατρικά που του έδινε ή άραβωνιαστικία του. Μιά μέρα μάάλιστα ένα κομμάτι κρέας που του είχε πεί ή Μαργαρίτα για άσχητό του, του φάνηκε ύποπτο. Το άφησε λοιπόν κατά μέρος και όταν ήρθε ο γιατρός, του το έμπιστεύθηκε και τον παραέλασε να το ζετάρει. Ο γιατρός τότε δεν άρρησε να διαπιστώσει κατάλλητκος ότι το κρέας έκείνο ήταν «άλατισμένο» με άρσενικό!

Στην άνάκρισι, ύστερ' από συνεχείς κι' έπιμονες πιέσεις, ή παράρεινη αυτή γυναίκα, άναγκάσθηκε να όμολογήσει ότι είχε δηλητηριάσει με άρσενικό όλα τὰ πρόσωπα που είχαν πεθάνει με τον εξαφνικό κι' άπότομο έκείνο τρόπο. «Ετσι ή σατανική Μαργαρίτα είχε διαπράξει με τρομακτική ψυχραιμία ταισανταύο δηλητηριάσεις, άλλωτε για να κληρονομήσει τους συγγενείς της κι' άλλωτε πάλι, άπλως από την εύχαρίστησι να θέλη ή θύματά της να πεθάνουν!...

Ο δικηγόρος της λοιπόν προσπάθησε να ή παρουσίασει ως «άνευθνη», ως τρελή, ως μια γυναίκα που έπαυσε από ή μανία της δολοφονίας, μά το κακουροδικό της Βρέμης άνήσθηκε να παραδεχθί αυτή την έκδοχη και στις 17 Σεπτεμβρίου 1830 την κατέβησε σε θάνατο.

«Υστερ' από λίγο καιρό, το Νοέμβριο του 1880, άπεκεφαλίσθη από το δήμο μπροστά στη μητρόπολι της Βρέμης.

Οι γείτονες τον είδαν να την γρονθοκοπά με τον πιό σκληρό τρόπο, στην αλλη του σπιτιού τους...